

Canut Morató

Pintor i decorador

Gran assortit en papers pintats

Prim, 62 Granollers

PLANCHAT A EMANY

PER A COLLS I PUNYS

SUCURSAL EN GRANOLLERS

BOTIGA NOVA

CARRER DE A. CLAVÉ, 18

☀ GRANOLLERS ☀

Tingué aquest de dominarse pera no agafarli la ma y petonejarli, y rodejarli el coll amb el bras.

—¿Qué pensa, Signe?

—¡Creguim, voldria arriuar a ser artista, verdadera artista, famosa, no una dilettanti, no una que brilla en reu-nions, sino una artista completa! Voldria treballar, tinch energia fins al punt de que si eixa muralla de penyas fos obstacle a la meua ilusió, me sobriaria empena per ende-rrocarla. ¿Qué'm contesta?

—Vosté está dotada de moltes qualitats pera l'objecte que's proposa: una veu com pocas n'hi hagi d'hermosa y gentil, es jove...

—Si, vritat. Y no tinch altre pensament y altre desitj. Si mentres estém sentats aqui, caigués una estrella, el meu ideal se compliria amb la rapidés del llamp; podria marxar al hivern, estar quatre o cinch anys fora, treballar día y nit, y després... Julia a debutar y completar la meua felicitat.

—Aplausos, aixecar el teló y presentarse altre vegada a la escena, coberta amb una pluja de flors, ¿no es aixis senyoreta Signe?

—Si, amb aixó també hi penso. Pero devant de tot-hom dech presentarme contenta, al menys no descontenta. Y si a n'algú haig d'estar reconeguda y estimar.... ha de ser sens dupte al meu professor y a vosté. Quan assi el meu debut, vosté seurá a la fila d'orquestra, pàlit, amb els ulls oberts, y com estaré tant a la vora, si lográ emocionarse be, el día següent de trovarnos, me dirá: —Julia, no n'he sentit may cap com vosté;—o no tindria necessitat de dirme res sino mirarme com acostuma quan jo he cantat y a vosté li ha plagut... ja sab que'l com-prench perfectament.

Mentres ella parlava, ell se mossegava'ls llavis fins a ferse mal. Volia esbrinarho pera quedarne convenut. Li semblava que no la entenia ni ella entenia a n'ell. Parlá pausadament amb una veu que no lograva donarli un tó de serenitat.

—Y, vosté no ha pensat en una altre cosa, en desitjar quelcom més, com per exemple, que algú l'estimés per sobre totes les coses del mon... pera qui vosté ho fora tot... després a la vegada estimarlo vosté també... formar una familia, ahont pogués esplayarse cantant sas hermo-ses cançons, una persona que la fes felis....

—No, la vritat, no, no'm convé, es precisament amb lo que no hi pensat, lo que may se m'ha ocorregut; may

m'hi sentit inclinada a lo que vosté indica, y ja tinch di-vuit anys!

—Pero si vosté notava que un home l'estimés....

—No crech poguerho notar si ell no's declarava sense circumloquis y valent tonto seria si no veyá al moment que sols puch pensar amb la meua afició. No es possible que ningú xiuxegi d'amor a qui parla tant clar. No's pot servir a dos senyors a la vegada. Darrerament el mestre de capella'm deya que una cantant no devia casarse, y vosté be hi va assentirhi; y com no estimo a ningú, per consegüent, no necessito pensar en eixes coses, y molt me'n guardaré de caure en aytal tentació... ¡Allá... oh, oh, ven!

—Y se'va aixecar depressa.

—Ha vist, ha vist!

—Ha caigut una estrella!

—Sí, y precisament hi pensava en lo mateix instant que s'extinguia... ¿Desitja vosté alguna cosa?

—No.

—Oh, perque no, si ho haviam convingut: vosté esta-va distret.

—No, senyoreta Signe, no era encara convingut.

—¿No? Parli!

—Lo que voldria dirli no l'interessa. Més me ve a la memoria una altra estúpida superstició sobre la caiguda d'una estrella... estich segur d'haverla sentida a contar...

—Veritat, pero es tant trista que no convé pensarhi. Se diu que quan cau una estrella es mort una persona....

—Lo que m'ha passat a mi. A la caiguda d'una estre-lla l'un saboreja la gloria y'ls homenatjes, y l'altre... li es-devé una cosa com si fos la mort. Es lógich, aixis es la vida. Pero no sent que comensa a fer fret; el vent s'en-verrina; a la nit hi haurá tempesta. Vosté, senyoreta Sig-ne, ha de vetllar per la seva veu. Es una condició impor-tant, si vol que sigui veritat la profecia de l'estrella, ¿Ve? Anémsen!

—Sí, té rahó, aqui fa fret, podria refredarme. Vosté sempre tant intelligent, senyor Hoffmann!

—No, per desgracia meua, no; pero sempre'm serviré d'alguna cosa lo tenir desitjos d'adquirirlo el dó de ser intelligent, y estaré previngut pera demanarho per quan tinga ocasió de veurer la caiguda d'una altra estrella.

J. VIDAL Y JUMBERT.